

стокиятъ сѧ не смилѧва за сиромашкыты сълзы. „Чтѡ сотворю?“ дѡма лихѡимството, и бодрствѡва денѧ, и нощѡи за да припечели онова, що го нѣма, за да умножи онова, що го има; вынагы наскървено за онова, що го нѣма, и вынагы ненасытно за онова, що го има. То ѹсзмндва да разгледва смѣткыты си, цѣлах день сѧ занимава въз тзрговчинкыты си, преминдѡва высокы планины безз оумораванье, преплыва безкрайны морета безз страхъ, гони печѧлыты и въз най-далечныты мѣста по земѧта. То вижда сичко сз едно най-острозрительно око, сичко смѣта сз най-тъмно исчисленіе; а само едно нѣщо не може да види, ни да размысли, смъртьта. Лихѡимството балндѡва единъ вѣченъ животъ, и за тѡи желае безкрайно богатство; това е най-голѣмото заблѡжденіе на человекѧ, който иска да сѧ обогати безмѣрно, защото сѧ надѣе да живѣе вѣчно. Но тѡи заблѡжденіе иска да изобличи Господь въз дневната притча, кз комото показѡва три вещи: първо непрестанното попеченіе на единъ лихѡимецъ: „Чтѡ сотворю, ѧкѡ не ѧма мѧ гдѣ собрати плодѡвъ свойхъ“; Второ глѡпавкыты, светныты надѣжды: „Дѡшѣ! ѧмаши мнѡга бѧга, лежѧща на лѣта мнѡга“; И трете внезапната, и злочестата сѣтнина на живота: „Безѡмне! въз сѣю нѡркѡ дѡшѡ твою ѧстѧжѡтъ ѡ тебѣ; а ѧже ѹготѡвахъ ѣси, комѡ вѡдѡтъ“; И тыѧ три главизны ще вѡдѡхъ предмѣтътъ на дневната ми повѣдь.

ЧАСТЬ ПЕРВА.

На лихѡимецътъ е свойственно да търси по-многого, и за тѡи сѧ страхѡва вынагы, да не вы да сѧ изгѡди онова, което има; и сѧ не задоволява никогы за онова, що има; „Богатолюбіе ѣсть (дѡма, свѧтый Златодетъ) ѣже ѧмѣти болѣе ѡпредѣленнагѡ“; То есть, да има нѣкой повѣче отъ колкото мѡ приличѧ, или повѣче отъ колкото мѡ трѣва: за това „богатолюбца, споредъ какъто дѡма Великий Василій не ѹвеселѧютъ притѧжѧннаѧ, но ѡпечаляютъ недостатѡчнаѧ“. Сирѣчь лихѡимецътъ сѧ не радѡва на оныѧ имоты, които е вѣче придоѡвлъ, нз скърби за оныѧ, колкото нѣма. Виждате истиннѡтъ на лихѡимството образъ въз малѡвѣрнѡтъ, и неблагодарнѡтъ Еврейскый народъ; тамъ въз пѡстынѧта, едкамъ два